

Sygn. akt: I C 1041/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa G. C., A. Z., A. G. (...).U.H. (...) s.c. z siedzibą w T.

przeciwko T. P.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej T. P. solidarnie na rzecz powodów G. C., A. Z., A. G. (...).U.H. (...) s.c. z siedzibą w T. kwotę 5.528,02 zł (słownie: pięć tysięcy złotych pięćset dwadzieścia osiem złotych dwa grosze) wraz odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 19 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP – z odsetkami stanowiącymi czterokrotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanej T. P. solidarnie na rzecz powodów G. C., A. Z., A. G. (...).U.H. (...) s.c. z siedzibą w T. kwotę 1.919,33 zł (słownie: jeden tysiąc dziewięćset dziewięćnaście złotych trzydzieści trzy groszy) tytułem kosztów procesu,
- wyroкови nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 1041/18

UZASADNIENIE

Powodowie – G. C., A. Z. i A. G. (...) Spółka Cywilna z siedzibą w T., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożyli pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko T.

P. o zapłatę kwoty 11.142,26 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 listopada 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 27 października 2017 roku pozwana T. P., będąc konsumentem, zawarła umowę pożyczki z (...) sp. z o.o., na podstawie której udzielono jej pożyczki w wysokości 10.000,00 złotych, oprocentowaną w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych uregulowanych w art. 359 § 2 kc i płatną w 36 miesięcznych ratach, każda do dnia 20, zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy pożyczki. W dniu 30 października 2017 roku wierzytelność z tytułu pożyczki została przeniesiona na rzecz powoda, a następnie w dniu 13 listopada 2017 roku na rzecz T. J.. Powód nabył natomiast powierniczo dochodzoną wierzytelność na mocy umowy powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 8 maja 2018 roku, z której to powód wywodzi swoją legitymację do wytoczenia niniejszego powództwa.

Z uwagi na brak terminowej zapłaty dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki, pismem z dnia 6 września 2018 roku złożone zostało oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. W konsekwencji cała kwota pożyczki stała się wymagalna w dniu 6 października 2018 roku.

Na dochodzoną pozwem należność w wysokości 11.142,26 złotych składa się kwota 10.000,00 złotych z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 829,86 złotych z tytułu niespłaconych odsetek kapitałowych skapitalizowanych na ostatni dzień obowiązywania umowy pożyczki czyli na dzień 5 października 2018 roku, kwota 143,63 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych za opóźnienie od niespłaconych w terminie rat pożyczki, naliczonych na ostatni dzień obowiązywania umowy pożyczki, czyli na 5 października 2018 roku oraz kwota 168,77 złotych z tytułu odsetek umownych za opóźnienie od niespłaconego kapitału pożyczki, liczonych od dnia wymagalności całej pożyczki, tj. od dnia 6 października 2018 roku do dnia 18 listopada 2018 roku.

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy L. w sprawie VI Nc-e (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i skierował sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – T. P., prawidłowo wezwana na termin rozprawy, nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2017 roku pozwana T. P. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. umowę pożyczki gotówkowej na okres od dnia 27 października 2017 roku do dnia 20 listopada 2020 roku, którą zobowiązała się zwrócić w ratach miesięcznych w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, który był integralną częścią umowy i stanowił załącznik nr 1 do niniejszej umowy.

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 5.000,00 złotych i stanowiła kapitał pożyczki udostępniony pożyczkobiorcy w dniu zawarcia umowy z wyłączeniem części kapitału pożyczki przeznaczonego na pokrycie prowizji w wysokości 5.000,00 złotych.

Całkowita kwota do zapłaty wynosiła sumę 11.674,72 złotych i obejmowała kwotę całkowitej kwoty pożyczki, czyli 5.000,00 złotych oraz całkowity koszt pożyczki, a mianowicie prowizję w wysokości 5.000,00 złotych i odsetki należne za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 1.674,72 złotych.

przyznane, nadto dowód: umowa pożyczki oraz harmonogram k. 20 – 22v.

W dniu 30 października 2017 roku powód zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył niesporną wierzytelność przysługującą od pozwanej T. P. o wartości nominalnej 10.010,96 złotych, stanowiącej na dzień zawarcia niniejszej umowy sumę kapitału pożyczki w wysokości 10.000,00 złotych oraz oprocentowanie pożyczki w wysokości 10,96 złotych.

przyznane, nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 23.

W dniu 13 listopada 2017 roku powód zawarł z T. J. umowę przeniesienia praw majątkowych nr (...), na podstawie której oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność z powodu pożyczki gotówkowej udzielonej pozwanej T. P. w wysokości 10.000,00 złotych na podstawie umowy pożyczki z dnia 27 października 2017 roku oraz, że na dzień zawarcia niniejszej umowy wysokość wyżej wymienionych praw wynosi kwotę 11.674,72 złotych, na którą składa się niespłacona kwota pożyczki w wysokości 10.000,00 złotych oraz niewymagalne i niezapłacone na dzień zawarcia niniejszej umowy odsetki kapitałowe w wysokości 1.674,72 złotych.

W dniu 8 maja 2018 roku powód zawarł z T. J. umowę powierniczego przelewu wierzytelności.

przyznane, nadto dowód: umowa przeniesienia prawa majątkowego - § 1 k. 28, umowa powierniczego przelewu wierzytelności k. 30 – 30v.

Pismem z dnia 11 lutego 2018 roku powód wezwał pozwaną do uregulowania zaległych rat wraz z odsetkami w łącznej wysokości 710,86 złotych oraz poinformował o umowie przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki.

W związku z brakiem uregulowania zaległych rat powód wypowiedział pozwaną umowę pożyczki.

przyznane, nadto dowód: pismo z dnia 11 lutego 2018 roku wraz potwierdzeniem odbioru k. 32 – 33, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy k. 34.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części, mimo że strona pozwana T. P. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Należy również podkreślić, że zgodnie z treścią art. 6 kc, to na stronie powodowej spoczywa obowiązek udowodnienia zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Ciężar udowodnienia spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych

przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną T. P. w dniu 27 października 2017 roku oraz faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności na podstawie umowy powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 8 maja 2018 roku.

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej nie mogło zostać uwzględnione w całości z uwagi na wątpliwości co do wysokości i zasadności prowizji ustalonej w umowie.

Zgodnie bowiem z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zatem przy umowie pożyczki głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Ponadto umowa pożyczki została ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że może być zarówno umową odpłatną jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy powinno być wyraźnie określone w umowie. Co do zasady formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią zaś odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Należy również podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Dlatego też za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385 § 1 k.c., należy uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że pozwanej T. P. na podstawie umowy pożyczki z dnia 27 października 2017 roku faktycznie wypłacono do dyspozycji kwotę 5.000,00 złotych, zobowiązując jednocześnie do spłaty tej kwoty w określonych terminach i wysokości poszczególnych rat, powiększonych o ustalone odsetki należne za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 1.674,72 zł. Przy czym odsetki te naliczone zostały według stopy procentowej obowiązującej w dniu zawarcia umowy, w wysokości odsetek maksymalnych wynikających z czynności prawnych. Pozwana została zobowiązana do uiszczenia kwoty 5.000,00 złotych tytułem prowizji, która w ocenie Sądu jest specyficznym rodzajem wynagrodzenia, pobieranym za pośrednictwo w zawieraniu umów.

Wprawdzie nie ma przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji przy umowach pożyczki, a co więcej - art. 5 pkt 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 1528 ze zm.) jednoznacznie dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat. Jednakże zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 10 cyt. ustawy, kredytodawca powinien o wszelkich informacjach związanych z tymi kosztami poinformować kredytobiorcę. Należy więc zauważyć, iż umowa konsumencka jest obwarowana warunkami do zastrzeżenia tego rodzaju prowizji, które pożyczkodawca musi spełnić. Dodatkowo wszelkie opłaty i prowizje pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Nie powinny być zatem formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych przez pożyczkodawcę.

W przedmiotowej sprawie, konieczność rozważenia przez Sąd zasadności żądania pozwu w zakresie prowizji w wysokości 5.000,00 złotych wynika z art. 58 § k.c. Celem tego przepisu jest bowiem zapobieganie powstawaniu

stosunków prawnych o treści niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa lub zasadami współżycia społecznego. Adresatem norm prawnych przewidujących bezwzględną nieważność czynności prawnej są w pierwszym rzędzie organy stosujące prawo (sądy oraz organy władzy publicznej), dlatego sąd obowiązany jest wziąć pod uwagę bezwzględną nieważność czynności prawnej z urzędu nawet jeśli żadna ze stron postępowania nie powołuje się na nieważność czynności prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1984 roku, III CRN 183/84, Legalis).

Istotne znaczenie ma również treść klauzuli generalnej uregulowanej w art. 385¹ § 1 k.c., zgodnie z którą postanowienia umowy zawieranej z konsumentem (osobą fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową – art. 22¹ k.c.) nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Przy czym w przypadku umowy pożyczki wynagrodzenie (prowizja) nie stanowi świadczenia głównego stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, w sprawie III CSK 38/11 i wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 30 września 2002 roku, w sprawie XVII Amc 47/01)

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie zachodzi ostatnia z wymienionych przesłanek określonych w klauzuli generalnej, albowiem omawiane postanowienie nie reguluje głównych świadczeń stron.

Ponadto powód nie wykazał w toku niniejszego procesu, aby wspomniana wyżej opłata została indywidualnie uzgodniona z pozwaną T. P. i nie była konsekwencją stosowanego przez nią wobec wszystkich klientów cennika, mimo że to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

Niewątpliwym natomiast jest, co wynika z zaferowanego przez powoda w toku niniejszego procesu materiału dowodowego, że poprzednik prawny powoda, z którym pozwana T. P. zawarła umowę pożyczki w dniu 27 października 2017 roku, jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też Sąd jest zobowiązany ustalić, czy postanowienia umowy zawartej z pozwaną były w całości dla ich stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem, a w szczególności czy zapis umowy dotyczący obciążenia pozwanej prowizją stanowił w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” bądź kształtowały prawa i obowiązki konsumenta w sprzeczności z dobrymi obyczajami.

Rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Abuzywne postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania.

Zatem, skoro pozwana T. P. otrzymała faktycznie do dyspozycji kwotę 5.000,00 złotych, a sama prowizja została ustalona na 5.000,00 złotych, to wysokość tych kosztów w stosunku do całości kwoty pożyczki, należało uznać

za nadmierne, kształtujące sytuację pozwaną w sposób podobny do lichwy, co jest powszechnie przyjmowane za sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Ponadto, w ocenie Sądu, zastrzeżenie tego rodzaju zawyżonych opłat wynoszących, jak w tym przypadku 50% kwoty faktycznie udostępnionej do dyspozycji pożyczki, za samo tylko jej udzielenie, zmierza do obejścia przepisów regulujących wysokość odsetek maksymalnych, tj. art. 359 § 2¹ k.c., stanowiącego, iż maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Ponieważ tego rodzaju zabieg został zastosowany w obrocie konsumenckim, doszło niewątpliwie do naruszenia interesów konsumenta. Podstawa do naliczania wynagrodzenia w postaci odsetek i prowizji nie jest natomiast tożsama. Odsetki stanowią bowiem wynagrodzenie za czas korzystania z kapitału. Prowizja zaś jest jednorazowym wynagrodzeniem za udzielenie kapitału. Należy przy tym zauważyć, że pogląd o możliwości potraktowania prowizji jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych został także wyrażony w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt V ACa 622/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone we wskazanym orzeczeniu, iż postanowienia umowne wprowadzające obok odsetek maksymalnych wygórowaną prowizję (ewentualnie inne dodatkowe opłaty), nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych. Tym samym roszczenie powoda o zapłatę kwoty z tytułu prowizji za udzielenie pożyczki, w ocenie Sądu, było również pozbawione podstaw prawnych.

Nie bez znaczenia ma również okoliczność, że powód w toku niniejszego procesu, nie wykazał sposobu kalkulowania prowizji, mimo iż nie wynika to ani z zapisów przedłożonej umowy, jak i harmonogramu spłaty zobowiązania. W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania tej kwoty.

Dlatego też - zdaniem Sądu - żądanie pozwu w omawianym zakresie nie mogło zostać uwzględnione właśnie z uwagi na wątpliwości co do sposobu ustalenia tej kwoty i braku możliwości jej zweryfikowania ze względu na brak w tym zakresie materiału dowodowego, jak również brak podstaw prawnych.

Konsekwencją takiej oceny jest również weryfikacja należności odsetkowych – zarówno kapitałowych jak i za opóźnienie. Odsetki kapitałowe – za korzystanie z kapitału - winny być bowiem naliczane wyłącznie od kwoty 5.000,00 złotych (jako wartość początkowa) podlegającej następnie zmniejszeniu w trakcie trwania umowy o wymagalne raty, w części zaspakajającej kapitał z uwzględnieniem oczywiście odsetek wyliczonych w należnej wysokości. Stąd należność ta została zasądzona – za okres trwania umowy tj. do 6 października 2018 roku w wysokości 10% w skali roku w kwocie 401,29 złotych. Natomiast dochodzona należność z tytułu odsetek za opóźnienie w wysokości 14% należnych w okresie trwania umowy od zalegających rat uznana została w całości w kwocie 56,79 zł – wysokość rat, które stanowi podstawę naliczania tej należności ustalone zostały w umowie. Pomniejszeniu uległy natomiast również odsetki za opóźnienie za okres od rozwiązania umowy – mogły być one bowiem naliczane również od wartości odpowiadającej faktycznemu zobowiązaniu pozwanego (wartości udzielonej pożyczki), a nie od kwoty obejmującej również prowizję - należność z tego tytułu do dnia 6 października 2018 roku uwzględniono w kwocie 69,94 zł. Dalsze odsetki od należności głównej (5.000,00 zł) i odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu (łącznie 528,02 zł) zasądzona od dnia wniesienia pozwu w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. zgodnie z treścią umowy stron.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. Jako koszty powoda niezbędne do celowego dochodzenia prawa zaliczono opłatę sądową od pozwu w wysokości 300,00,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zmian.) oraz opłatę kancelaryjną od pełnomocnictwa. Wobec faktu, iż powództwo zostało uwzględnione w części, a mianowicie w 49% pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.919,33 złotych – stosownie do wyniku sprawy.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.